Absorbce kulturně-politického deníku vadí vám, ale v celkovém efektu také nám. Devět z deseti odborníků ovšem seznává, že náš časopis není deníkem, nýbrž něčím zcela jiným. Tímto číslem končí naše tříletá existence. Za tři roky dali jsme světu 34 jedinečných a krásných a v pravdě až osvícených zápisů geniality, které se dočkaly, na poli mezinárodním ovšem, doslova věhlasnosti. Naše tříletá existence je ovšem u konce. Bylo nám ctí dostávat od vás obdivné a závistivé dopisy i velkolepé dary, ale vše krásné jednou končí. A i tříletá nadexistence našeho kulturního magazínu končí. Během tří let jsme nastolili nesmírné množství témat, dali se na dráhu kontrašpionáže, založili tři bordely a jeden turistický ráj, u chrámu sv. Víta jsme vyvolali pokus o svržení, doposud netušíme čeho, téma tohoto čísla, které by mělo být rekapitulační a nostalgické, je Thomas Bernhard, takže nostalgii zcela pomineme a nastolíme útok na malost. A ano, budeme se opakovat, tak, jako vždycky. Čtvrtý ročník nechť po tomto čísle zazáří, vzroste a zbytní. Jeho existence je i naší existencí. Informace v tomto čísle jsou zásadní a změní vám zase život.

Jak jsem četl Bernharda

Přesně 6. 12. 2013, 15:32 hodin, jsem byl vtažen do své první četby rakouského spisovatele Thomase Bernharda. Šlo o jednu z jeho prvotin, totiž Mráz. Nutno říct, že 7. 12. v pravé poledne moje nálada značně padala dolů a o několik dalších hodin později jsem se nacházel ve stavu naprosté duševní melancholie. O další den později jsem si už držel nabroušený nůž na krku.

Nakonec jsem však pouze nervózně poškrabával černě vytištěná písmena na stránkách té obludy. Neodradila mě však a o několik dní později už mě čekali Staří mistři a já si začínám psát čtenářský deník…

Pondělí 15. Prosince, 15:35 - Za okny polotma, začínám nenávidět Tintorettovy obrazy. Piju první kávu.

Tentýž den, 16:10 - Hrubě se vyhraňuji vůči spisovatelům a začínám pochybovat o vešk světovém dramatu. První káva dopita, podrbu se na zádech.

Stejný den, 16:45 – Světové drama je v mých očích laciným brakem, začínají mě štvát rakouští hudební komponisté. Bolí mě hlava a žaludek. Zbytek dne zvracení.

Úterý 16. Prosince, 14:35 – Nesnáším prodlevy mezi četbou. Rakouská, potažmo česká společnost mi přijde úplně pitomá. Současná móda je něco obludného. Bolest žaludku se stupňuje.

Středa 17. Prosince, 4:30 – Pro nesnesitelnou bolest břicha nemůžu spát, zkouším si alespoň číst v Bernhardovi. Není nic horšího než evropská justice. Po zbytek rána zvracím, dopoledne mířím k lékaři. Má dovolenou, stálo na dveřích.

Stejný den, 14:45 – Klimt a Schiele jsou kýčaři. Na žaludek si beru prášky, po nich silný pocit na zvracení, na které průběžně odbíhám mezi jednotlivými stránkami (Staří mistři jsou hrozně chytlaví).

Stejný den, 18:53 – Systém pohřbů, nemocniční personál, ansámbl muzejních kurátorů jsou v úpadku. Přijíždí sanitka, odjezd do nemocnice.

Stejný den, 21:10 – Doma ze špitálu (ne, neumřu, není to karcinom). Rozdrážděné žaludeční vředy. Bylinkový čaj. Staří mistři na stole. Ne, opět nic pozitivního, nic konejšivě hřejivého. Jen zpěváci tupící vkus publika, malíři kýčařící své vize na plátno, spisovatelé zvěčňující tupou faleš a bezduchost, korumpující politici, ženy bez vnad, muži bez vousů, hovězí maso nadopované, jízdenky kurevsky předražené, malé děti uřvané, semafory blikající, psi kálící na trávník, smog dmoucí se mi v plicích, vředy rozdrancovaný žaludek, fronty v lékárnách, poplatky u doktora, došlý papír na záchodě, káva studená, polévka moc horká, stromy moc zelené. Vstal jsem a naposledy se vyzvracel. Potom jsem spláchl, vyčistil si zuby a šel spát.

Rozhovor s hluchoněmým Karlem Burešem

Proslýchá se o vás, že jste prvotním iniciátorem inkluze mezi společností neslyšících a hluchoněmých. Skutečně je tomu tak? A pokud ano, mohl byste našim čtenářům podrobněji popsat, jak k takové, jistě zásadní inkluzi došlo a jaký byl její průběh? Čtenáře by jistě i potěšila nějaká humorná historka z projednávání inkluze.

Ééérrrrtneeerr!

Děkujeme za rozhovor.

Ééérrrrtneeerr!

*

Dopis, který píšeš od konce,
ubývá tím víc, čím je delší.
Z limohrádku už odešli všichni prodavači,
ale jak jdeš podvečerem
s křesílkem na hlavě,
víš, že západ slunce
tě teprve čeká.
[Miroslav Fišmeister]

*

Rozhovor s hypoteticky hluchoněmým Thomasem Bernhardem

Vaše kniha Vápenka spojuje dva nespojitelné světy, dva náhledy na život, kdy jeden prosazuje zmar a druhý promarněnou touhu po životě. Obě iluze v průběhu knihy narážejí do sebe, aby na konec skončily zmrtvěny poslední, závěrečnou tečkou. Co vás vedlo k tomu, abyste napsal právě takovou knihu?

Ééérrrrtneeerr!

Děkujeme za rozhovor.

Ééérrrrtneeerr!

[Miroslav Fišmeister]
Pro své třetí oko
občas potřebuješ brýle,
které má v krku opice.
Odpoledne jako předloktí!
Ó, toto je vláček,
a nebo to jsou noviny.

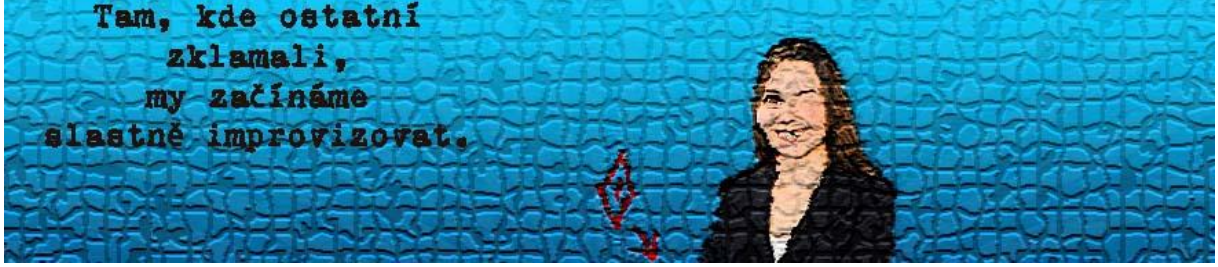

Rozhovor s Jiřím Kačurem předstírajícím hluchoněmotu

Jaký je váš vztah k Bernhardovi?

Ééérrrrtneeerr!

Pane Kačure, nedělejte si z čtenářů pitomou legraci. Vy nejste hluchoněmý.

Ééérrrrtneeerr!

Tohle nemá cenu.

Ééérrrrtneeerr!

Jste blbec!

Tak počkat, kdo je tady šéf? Abychom si to spolu nevyjasnili na dvorku u cigarety, poslyšte. Já když řeknu Ééérrrrtneeerr!, tak vy mi jdete udělat kafíčko, protože jsem potřebný, je vám to jasné?

Tak k tomu Bernhardovi, čtenáře by jistě zajímal váš názor na něj.

Ééérrrrtneeerr!

Tak na tohle já se vyseru, nazdar.

Jeden cukr a ne abyste mi do toho naplival.

Žaloba svazu hluchoněmých na redakci AK-29

Vážený soude,
byli jsme konfrontováni v třicátém čtvrtém čísle časopisu AK-29, jehož existenci zaštiťuje antikvariát Kačur. Náš svaz zajišťuje socializaci lidí trpících hluchoněmotou. Bez nutné a potřebné socializace se lidé stižení touto poruchou stávají uzamčení v kleci vlastního postižení. Redakce zmíněného časopisu se ovšem ve svém třicátém čtvrtém čísle, jehož tématem by měl být Thomas Bernhard, nikoliv hluchoněmota, věnuje prakticky jen hluchoněmotě a to ne zrovna korektním způsobem. Jejich popis hluchoněmého je vyjádřen pouze urážlivým Ééérrrrtneeerr!, kteréžto slovo v našem svazu ani nikdy nezaznělo. Proto požadujeme, aby byla redakce

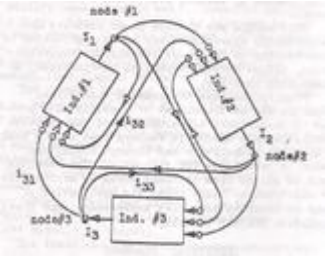

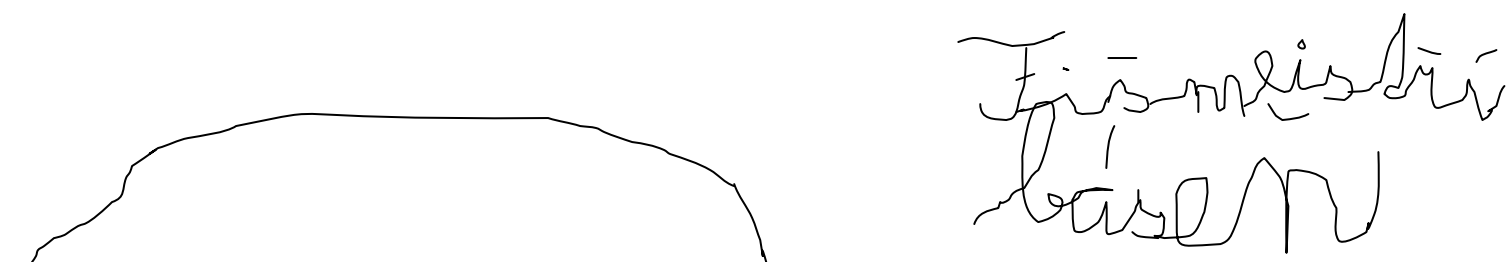

Slovníček německo-hluchoněmý

Kriegen - Ééérrrrtneeerr!
Guten Tag - Ééérrrrtneeerr!
Die Kurve - Ééérrrrtneeerr!
Bahnhof - Ééérrrrtneeerr!
Das Hund - Ééérrrrtneeerr!
Liebesbriefe - Ééérrrrtneeerr!

Zopakujme si získanou slovní zásobu. Opakujte prosím!

Kriegen - Ééérrrrtneeerr!
Guten Tag - Ééérrrrtneeerr!
Die Kurve - Ééérrrrtneeerr!
Bahnhof - Ééérrrrtneeerr!
Das Hund - Ééérrrrtneeerr!
Liebesbriefe - Ééérrrrtneeerr!

Rozbité písmenko T

T broken tea

Děsně dlouhá stať Jiřího Kačura o Bernhardovi

Krylyfikce aneb literárně kritická fykze

Po návratu z psychiatrické léčebny rozhodl jsem se pro malý uklidňující výlet do Vídně. Cítil jsem se již lépe a mé rozrušené nerstvo se již zcela zklidnilo. Ano, nebylo to lehké období a mé duševní přepjetí a napětí nad matematickým shrnutím všeho dostoupilo vrcholu v okamžení, kdy jsem si uvědomil, že má půlroční práce je úplně k ničemu.
Lékaři mi předepsali klid a především mne upozornili, že bych se měl vyhnout jakékoli odborné literatuře, takže jsem se asi měsíc po opuštění léčebny věnoval pouze beletrii, ale

Jediného slona,
který za Alpami zbyl,
zahřívá svými šlachami
obrácenými naruby;
ne poroben, ale podoben –
tvůj dobrý strýc meč
leží pohřben v saharském písku.
A tady, podívej,
kuřata vyvrácená z kořenů,
mlýny na sůl
polozakryté roztrhanými plášti.
Co tady zmohou řeky v mém srdci?
Čeká nás koně- a okožerná bažina,
a pak, na konec,
zase písek domova.
Neplodné zdi,
ale blízké medvědu na
Titánových ramenou.
Na toho východnějšího, pod katarakty,
se podíváme jen zdálky, slone –
i tys včera viděl
hopkáním kuny náhle zvláštně zežloutlou noc,
a její úsměv zpod keře.
Natáhnu své šlachy jako luk,
ať vrátíme se –
toto není zeměbota pro tebe,
který mi, s pro vás typickým smyslem pro humor,
se střech podáváš pálené tašky
místo melounů, ani pro mne –
pod stejné hvězdy,
ale na nejjižnější břeh.

musel jsem toho nechat, neboť mne moje chaotická četba uvrhovala zcela nečekaně do jakéhosi divného neklidu a navíc plíživě se mi vracely myšlenky související s moji odbornou prací, kterou jsem před dvěmi měsíci málem spálil poté, kdy jsem zjistil, že klasickými metodami matematické logiky nejsem sto úspěšně uchopit svůj problém a při hledání nové cesty jsem se nakonec díky nesmírnému duševnímu přepjetí zhroutil a lékaři mluvili o štěstí, že jsem se s tím nakonec tak úspěšně vyrovnal, ačkoli si musím přiznat, že moje duševní rovnováha se stále nalézá v poněkud nerovnovážném stavu a přistihuji se často při tom, že se dokáži rozčílit téměř nad každou maličkostí. Tak jsem měl nedávno silné pokušení vstoupit s plamenometem do toho velkého knihkupectví na Václavském náměstí a s úsměvem na tváři to tam celé vypálit a spálit a především bych se soustředil na tu úhledně uspořádanou hromadu postavenou téměř u vchodu z výtisků toho posledního románu toho amerického také spisovatele Browna či Brawce, ale skončilo to poněkud mírumilovnějším způsobem. Pouze jsem si doma jeden výtisk pomalu rozcupoval na malé kousky a měl jsem sto chutí si tím vytřít zadnici. Po tomto počinu dospěl jsem k závěru, že bych si měl udělat malý výlet, neboť jsem cítil, že potřebuji co nejrychleji opustit alespoň na chvíli Prahu. Mohl jsem se rozhodnout pro Brno či Ostravu a také bych si mohl zajet vlakem třeba do Pardubic či Olomouce, ale již vyslovení těchto místopisných názvů vyvolalo ve mně silnou nevolnost a tak tomu bylo i s Prahou. Byl jsem zprvu zaražen takovým neobvyklým pocitem, protože dříve se mi nic takového nestávalo, ale uvědomil jsem si, že to bude patrně způsobeno tím, že jsem po dlouhé době odvrátil svoji pozornost od matematiky k takzvané skutečnosti, jež mne naplnila pouze hrůzou, a při podrobnějším zamyšlením nad svými pocity zjistil jsem, že hrůza se mne zmocňuje nejen při pohledu na současnost, nýbrž také při pohledu do minulosti, ano do té naši nedávné minulosti. Stále stejné situace a stále stejné zrůdy a monstra zmocňují se výhodných mocenských pozic. Rozhodl jsem se raději nemyslet na ten neutěšený stav a řekl jsem si, že nemám zapotřebí špinit si svoji duši nějakým politickým žvaněním a četbou novin, které jsem také věnoval až chorobnou pozornost a vskutku jsem se díky tomu opět dostal až na pokraj duševního zhroucení. Jak je vůbec možné naprosto nečinně přihlížet té karikatuře demokracie, která se nám prezentuje jako to nejlepší východisko z morálního marasmu a krize, v níž se díky své naprosté otupělosti nacházíme. Musím co nejdříve odjet do Vídně, abych se alespoň tam na chvíli uklidnil.

Ne, to přeci nemůže být pravda. Jsem rozčílen nejvyšší možnou měrou a mírou a budu muset co nejrychleji zajet do nějaké lékárny, abych si tam pořídil nějaký uklidňující lék. Kde se sakra něco takového nachází? Vzpomněl jsem si, že na Štefánikově ulici je či alespoň byla lékárna, která měla otevřeno i v noci. Nic naplat budu si muset přivolat taxi, abych si tam zajel, protože odtud z Vinohrad tam přeci teď v noci nepůjdu pěšky, ačkoliv by mi možná delší procházka na chladném vzduchu jenom prospěla. Vrátil jsem se z Vídně ve stavu blízkému nervovému zhroucení a to jsem tam strávil všeho všudy pouze několik hodin. Přijel jsem tam kolem desáté ráno. Měl jsem již dopředu zjištěno, že budu muset vystoupit na železniční stanici Vídeň-Semring či Simering, neboť Vídeňské nádraží Südbahnhof bylo díky mohutné přestavbě uzavřeno. Musel jsem se tedy do centra přepravit podzemní drahou a také jsem tak učinil a měl jsem namířeno do Albertiny na výstavu francouzských impresionistů, kam jsem ovšem ani nedošel, neboť kousek od Albertiny mne rozčílil pohled na veliký reklamní transparent zabírající pomalu celou stěnu jednoho z protilehlých domů. Sotva jsem

to uviděl, okamžitě jsem obrátil své kroky zpět k metru a co nejrychleji se dopravil na nádraží, kde jsem ovšem zjistil, že nejbližší přímý vlak do Prahy mi jede až za několik hodin. Vzpomněl jsem si, že z Vídně je to kousek do Bratislavy a na nádražních informacích mi příjemná slečna poradila, že se musím přesunout na jiné nádraží, odkud mi každou hodinu jede osobní vlak do Bratislavy a dále jsem zjistil, že pokud si pospíším stihnu rychlík Dvořák odjíždějící z Bratislavské hlavní stanice kolem čtrnácté hodiny. Přes veškerou smůlu, jež mne při mé cestě do Vídně provázela, jsem měl štěstí alespoň v tom, že jsem do Bratislavy dorazil včas a stihl jsem si tak ještě zkazit beztak zkaženou náladu pozorováním cestujících a různých pobudů na Bratislavském nádraží. Teprve při cestě do Prahy byl jsem schopen jistého uchopení celé situace, do níž mne uvrhl ten zatracený transparent s velikou černobílou fotografii slavného rakouského spisovatele Thomase Bernharda. Kdo by neznal jeho skvělé divadelní hry a kdo by neznal jeho romány. Mýcení, Korektura, Mráz a jiné a jiné. Nebyl to právě Bernhard, který ve své literární závěti zakázal publikování svých děl právě v tom Rakousku, v jehož hlavním městě jsem ku svému nemilému překvapení sotva před několika hodinami viděl ten transparent s Bernhardovou tváří. Jak je to vůbec možné, že muž, který nedělal nic jiného než že kritizoval co se jen na rakouské duši kritizovat dalo, nyní sotva několik let po své smrti visí na reklamním poutači a to jistě proto, aby pomohl Rakousku ukázat tu jeho lepší, přívětivější tvář. Že by se tu jednalo o jakousi očistu rakouské psýchy a že by tedy dnešní stav Rakouska neodpovídal tomu, jak nám jej líčí Bernhard ve svém díle? Podobným způsobem jako on nakládal s Rakouskem, zasloužilo by si nakládat také Česko a jistě také Slovensko či Maďarsko. Celá Evropa by potřebovala autora, který by ji ukázal její přečetná temná zákoutí - že by se snad celé Rakousko náhle proměnilo a že by náhle zmizela ta zatuchlost a všechno to, o čem nám Bernhard podává tak přesvědčivé svědectví? Pochybuji, ačkoli nepochybuji, že dnešní mladá generace na tom může být lépe než generace, o níž píše právě Bernhard. Jsem svrchovaně rozčílen, ale do lékárny nepojedu a kašlu na nějakou noční procházku. Odcházím do knihovny a vyhledávám román Mýcení.

ježto je to pěkné podsvinče

Zápisky ze skladu

Někdy v listopadu jsem si na netu našel jednodenní brigádu - Pomocné práce ve skladu. Poněvadž jsem akutně potřeboval zacálovat pokutu od revizora, zapsal jsem se do služby. Bylo to kdesi ve Stodůlkách, což je pro mě naprostá řiť Prahy. Taky jsem notně bloudil mezi skladovými objekty a na místo dorazil o celou třičtvrtě hodinu později. No! Nějak se to okecalo. Byla tam taková mladá pětadvacítka v montérkách, které jí dodávaly jistého půvabu a přídechu zvrhlé askeze. A ta mně ukázala, čím strávím příštích jedenáct hodin života. Prostě šlo o jakési kartonové krabice. O jejich rozbalení a následné zabalení k exportu, abych byl přesnější. Nu, tak jsem se do toho dal. Má práce byla přerušena jen občasným přiskočením toho čertíka v montérkách. Opět jsem byl zpraven o své neschopnosti. Snažil jsem se zachovat chladnou hlavu a nebýt drzý a tak náš rozhovor probíhal asi takto:

Čertice „ Ty by sis to koupil takhle zabalený?

Já: „Nekoupil.“ (zároveň jsem se podíval, co bych si vlastně nekoupil. Na zadní straně stálo *Dětská biokosmetika)*

Ona: „Je to naše reprezentace“

Já: “ Už jsi někdy viděla český dálnice?“

Pracoval jsem několik dalších hodin a nakonec jsem byl ze skladu propuštěn a několik hodin dříve. Proč, to mi zůstalo utajeno. Nakonec jsem si byl vyzvednout asi tři kila. O tom ale až příště.

Vážený pane Chábe

Roithamer, asi, ubytoval se v nejužším místě Aurachu, asi - skládám si své vzpomínky na obsah jednoho z románů rakouského spisovatele Thomase Bernharda právě teď a nyní - na toho slavného Thomase Bernharda, který tak pobouřil koncem osmdesátých let tak zvanou rakouskou kulturní společnost, která mi v mnohém ohledu připomíná tak zvanou současnou českou většinovou kulturní společnost, která nemá o skutečné kultuře, a to i kultuře životní, žádné ponětí, uvedením své tak zvaně skandální hry Náměstí hrdinů, na níž nebylo ve skutečností nic skandálního. Naopak svrchovaně skandálním se ukázala reakce větší části tak zvané rakouské kulturní společnosti na tak zvaně skandální divadelní hru, poukazující pouze na jisté problémy z minulosti, ačkoli ono jisté jest stejným eufemismem, jímž bylo také ono nacistické konečné řešení, které se pokusilo jednou provždy zamést všechny evropské židy pod koberec, což se jim také částečně povedlo a rakouská nacistická veřejnost, tedy většina, tomuto běsnění jenom přihlížela a také mnohdy přiložila ruku k dílu a přesto se stal zázrak a Rakousko vyšlo z druhé světové války nikoli jako zločinný stát, ale jako stát osvobozený, takže by se mohlo říci, že se vlastně nic nedělo a že je všechno v pořádku, ale nikoli pro Thomase Bernharda, který se ovšem neproslavil pouze jako divadelní autor, ale také jako romanopisec znepokojující nejenom širší rakouskou společnost poukazy na temná, ba nejtemnější zákoutí tak zvané lidské psýchy - a Roithamerovi bohatí příbuzní, ba nejbližší příbuzní jsou skvostnou ukázkou právě takovýchto temných, ba nejtemnějších charakterů, a takovéto temné postavy může snášet jen ta nejsilnější povaha a tou ve své nejvnitřnější podstatě Roithamer nebyl, ačkoli se různým, nejenom rakouským temnotám snažil odolávat útěkem do Anglie, kde studoval a také přednášel, snad matematiku a předobrazem pro Roihamera byl Bernhardovi zcela určitě slavný rakouský filosof Wittgenstein, z jehož synovcem udržoval Bernhard, nikoli Roihamer, přátelské styky, přičemž nutno podotknout, že filosof Wittgenstein pocházel z jedné z nejbohatších rakouských rodin a stejně jako Roihamer, postavil pro svoji sestru naprosto originální dům, který ovšem nepostavil uprostřed nějakého polesí jako Roithamer, nýbrž ve Vídni. Roithhamer vybudoval nikoli dům, ale obytný kužel a vybudoval jej pro svoji sestru, kterou na rozdíl od svých dalších příbuzných skutečně miloval. Své plány uskutečňoval v domě vycpávače ptáků Hollera, asi, který si jej vybudoval nad neužším místě Aurachu, což připadalo všem jako počin šílence, který bude smeten nejbližší povodní jako domeček z karet, ale jak se ukázalo při nejbližší povodni, postavil si Holler svůj dům právě na tom nejlepším místě a pochopitelně vodní spousty rozzuřeného Aurach zůstavily dům nedotčen a právě zde v Hollerově podkroví Roithamer nejraději pobýval při svých řídkých návštěvách zámku svých rodičů, které nenáviděl a kteří se mu také snažili udělat ze života peklo a právě z ohromného dědictví, jež mu spadlo do klína po jejich

nešťastné smrti, zahynuli při autonehodě i s jedním s Roithamerovým nenáviděným bratrem, postavil pro svoji sestru onen obytný kužel.

A ještě něco vám prozradím, vážený pane Chábe. Roithamera jsem znal možná lépe než nějakou skutečnou osobnost. To se mi u románových postav často stává, že mám pocit, že je znám více než třeba vlastního otce. Nemáte někdy také takový pocit? Naopak vypravěč příběhu mi již tolik blízký není. Snad proto, že v románu není nikde uveden svým jménem? Ale Roithamer to nemůže být - ten přeci spáchal sebevraždu na světlině, neboli jednom místu vedle cesty vedoucí od vsi do zámku, po níž chodíval jako dítě, někdy společně i s vypravěčem, synem místního lékaře, dolů do školy a tam na mýtině, jíž Roithamer říkal světlina – snad - možná si již nevybavuji vše v náležitém světle, ho také našli oběšeného a já jsem se rozhodl ono osudové místo osobně navštívit a také jsem se rozhodl navštívit Kaseirnašský les - v románu určitě poněkud jinak pojmenovaný les - s kuželem postaveným Roithamerem s velikou péčí a láskou pro svoji sestru, kterou skutečně miloval stejně jak asi miloval svoji sestru Wittgenstein, který působil podobně jako Roithamer v Cambridgi a podobností mezi oběma muži by se dalo nalézt jistě více, ačkoli si již nejsem vůbec jist Roithamerovou homosexualitou, protože přímo o ní není v románu jediná zmínka. Tou by mohla být přítomnost samotného vypravěče nejenom v Hollerově podkroví, který přijel srovnat a uspořádat Roithamerovu písemnou pozůstalost, jíž mu Roithamer odkázal a částečně je román Korektura věnován právě snaze možná homosexuálního vypravěče vyrovnat se s Roithamerovou minulostí a také písemností - tedy také poznámkami věnovanými stavbě Kužele uprostřed Kaisernaššského lesa, kam jsem se vypravil, abych si tuto originální a vskutku uměleckou stavbu prohlédl, ba přímo prostudoval, neboť takové výjimečné stavby si vždy zasluhují naší nejsoustředěnější pozornosti a při té příležitosti jsem se rozhodl prostudovat si také rakouské předválečné a válečné dějiny a také jsem se zastavil ve Vídni, abych si prohlédl originální dům postavený Wittgensteinem ve dvacátých letech minulého století pro svoji sestru a tam jsem také zjistil, že dům byl přeměněn na sídlo Bulharského velvyslanectví, takže jsem z Vídně co nejrychleji nejdříve zamířil k dravému Aurachu a také do Hollerova podkroví, jehož přízvisko Hollerovo vybavil jsem si dnes, vážený pane Chábe, tak, že jsem byl vyrušen při psaní této slibné studie jakýmsi zákazníkem, který nutně potřeboval najít jednu knihu a tu jsem mu také vyhledal. Bylo to cosi s názvem Poznejte svůj mozek z druhé strany, což je skutečně pozoruhodná výzva a hodlám se takovýmto poznáváním zabývat hned poté, jakmile dokončím tuto svoji slibnou a věřím, že originální studii, ačkoli s originalitou Roithamrova kužele se jistě nemůže srovnávat, jejímž autorem byl jistý Holler, takže se mi také okamžitě vybavilo, že Roithamerovo oblíbené útočiště bylo u jeho spolužáka ze základní školy Hollera a vždy nejraději pobýval právě v Hollerově podkroví, v němž také jistý čas bydlel vypravěč Roithamerova, ale i vlastního příběhu, o jehož homosexuálním zaměření není v románu pochopitelně jediná zmínka. Zato se v něm často objevují zmínky o světlině a Roithamerových rodičích, otevřených nacistických prospěchářích, které Hitlerův režim nikterak nevyvedl z míry, ba naopak s ním sympatizovali stejně jako mnoho jiných rakouských státních příslušníků, pro něž byla válečná porážka skutečným zklamáním, ale většina se z něho dokázala velice rychle vzpamatovat a zařídit si úspěšný život v nové neutrální republice, jejímž jedním prezidentem byl také jistý Kurt Waldheim, bývalý důstojník wehrmachtu, který se podle vlastních slov při plnění svých nacistických povinností na území obsazené a okupované Jugoslávie nikdy nedopustil žádného

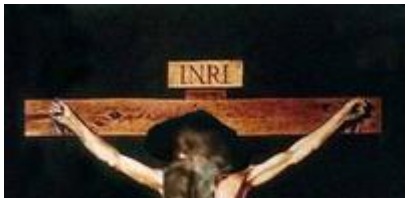

válečného zločinu, což mu samozřejmě všichni Rakušané pevně věřili, ale nikoli Bernhard jehož román Korektura je mistrovskou ukázkou Bernhardovy mistrné originality a také odvahy, neboť pojmenovat některé věci vyžaduje velikou statečnost a tu v tomto ohledu také spisovatel Bernhard ukázal. Bohužel jsem nikde v údolí Aurachu nenalezl Hollerovo podkroví a také se mi nepodařilo navštívit kužel postavený Roithameram uprostřed Kaisernaššského lesa a dokonce jsem si již ani nemohl ona místa přiblížit ani četbou tohoto mého oblíbeného románu, neboť jsem jej daroval našemu mladšímu spolupracovníku Panáčkovi a doufám tedy alespoň v to, že vám Korekturu tento Panáček brzy zašle.
S úctou Kačur

Milý pane Kačure

Náš mladší spolupracovník Panáček bohužel vámi dedikovanou knihu nezaslal. Oslovil jsem ho skrzevá tento jeho prohřešek a doznal se mi, že kromě nedělí, světí momentálně i další dny v týdnu a ať si tedy naseru. Cituji jeho slova, nikoli má. Proto je mi popis vaší cesty po pamětihodnostech Korektury jen jakousi ránou do týla, protože tonu ve vědomí toho, že se mi kniha do rukou nikdy (slovy nikdy) nedostane. Krom toho nyní řeším úplně jiné problémy. Život na vsi je totiž tolik namáhavý. Dle režiséra Slámy se mi kuchyní a postelí prohánějí stáda koz a slepic a já se nalézám v jakési předstírané bohorovnosti, kdy je mi jedno, že poživatiny donesené na ten náš stůl vezdejší jsou infikovány slepičinci a kozími bobky. Nemálo na tom, že tu v nocí bývá skutečná tma, při které, nesvítí-li měsíc, člověk nevidí na čtení. Petrolej v petrolejce věčně dochází a sláma, která mi začala čouhat odevšad, je prostě stigmatizující. Onehdá jste pravil, abych se dostavil na dvorek u vás v Praze, že prý si dáme cigaretku, kafíčko a probereme ony přemluvy, ale nedostal jsem se k vám. Ves vtlačí se člověku do hlavy a jen co vykoukne v Praze z vlaku, dostane průjem, jehož úpornost rovná se síle Niagárských vodopádů, dva dny jsem tedy strávil v běhu mezi kantýnou Hlavního nádraží a jeho záchodky. Buďte si jist, že celý svůj ubohý peníz ušetřený na Pražské pokroutky jsem prohrál s hajzlbábou, která mi mimojiné po patnácté návštěvě odmítala vydat toaletní papír. Tvrdila, že jí došel, což ovšem lhala, protože za jejími zády se nalézala krabice, velká krabice, určená na zásobu právě toaletních papírů. Prázdná nebyla, nemilý pane Kačure, prázdná nebyla.
Po tomto zážitku jsem odjel zpět do svého brlohu a sedl si pod strom a šťoural klackem ve spícím mraveništi a přemýšlel, jestli on ten Bernhard vlastně netahal rozumy jen tak z ničeho. Byl to mrzutec a umanutec. Zdálo by se, že hýřil takovým prazvláštním, dalo by se říci až deviantním humorem, ale při bližším pohledu na věc se dá pouze zkonstatovat, že nikoliv. Kolem pražských hradeb klenulo se sířiště oblohy, kolem vesnického obydlí pak levandulová chuť smrti. Potkal jsem na stráni kněžnu Libuši, pravila, že já jsem ten, jenž okrášlil její vize, její sny a že se mám stát králem po jejím boku, ale má krásná paní stála opodál, kopla Libuši do kotníku a řekla – nedám. No, tak nebudu králem, představte si to, nevynešený pane Kačure.

Navěky atd.